

Завалѣ дъждъ — не ги спрѣ. Изви се буря — не препречи жтия имѣ. Дългътъ къмъ Родината пжди сънь отъ морни клепки; овътъ за помощъ крепи изморени колѣна. Примѣрътъ на Полковника задушава всѣки ропотъ. И устата мълчатъ. Умътъ е аетъ отъ една мисль: да стигнатъ на време.

Полковиятъ командиръ схваща положението. Но какво да е прави? Той се изврѣща; изгледва разстроениѣ редове, но сърдце му не дава да заповѣда по-живѣ ходъ. Следъ толкова жтъ въ тъмна нощъ — отъ желѣзо да е човѣкъ, пакъ ще се гъне. И оборилъ глава, Петъръ Габара крачеше замисленъ: какво да стори за да се извика бодростъ на духа; да обнови аснѣещи сили?

Отговоръ на мжчителна мисль не намираше.

Почна да се съзорява. Мѣркаха се окопитѣ, къмъ които дѣла нощъ бѣхтятъ пжтъ, но далече сж още... почнаха да се чуватъ пушечни гърмежи. Но тѣ бѣха така рѣдки, тѣй безнадеждни! че сърдцето на Габара се пресви отъ мжка. Той схващаше, че следъ часъ ще бжде излишенъ.

— Нашитѣ изнемогватъ! — въздѣхна Габара. — Не стигнемъ ни на време — боятъ е изгубенъ!

И пакъ се изврѣна да обгледа разстроениѣ редове на своя полкъ. — Трѣбва да ги стресне! Но какъ! Съ какво могатъ се подкрепи изгубенитѣ сили? Какъ би се пропждилъ съня по нагетжели клепки! Съ що би могло само за единъ часъ да се победи умората?

Отговоръ на мжчителни мисли Полковникътъ не намираше. И бѣше готовъ да спре похода. Да си отдѣхнатъ — и тогава.

Ала онова, което ставаше на бойната линия не позволяваше отдиха и Петъръ Габара сви мжчително вежди.

— Страшно изпитание! — промѣлви Полковникътъ.

Тъкмо въ този мигъ на страшно изпитание се дочу тънъкъ момчешки гласъ. Той запѣ:

„Покойници, вий въ други полкъ минахте!“

Гласътъ прозвѣнтъ като зовъ и молитва.

Пѣсенъта мина като токъ: Цѣлъ взводъ подзе другъ стихъ:

„Где нѣма отпускъ ни зовъ за борба“.

Въ тия слова проехтѣ сила и купнежъ: И първа рота, като опиянена, съ свѣтнали очи, пѣше: